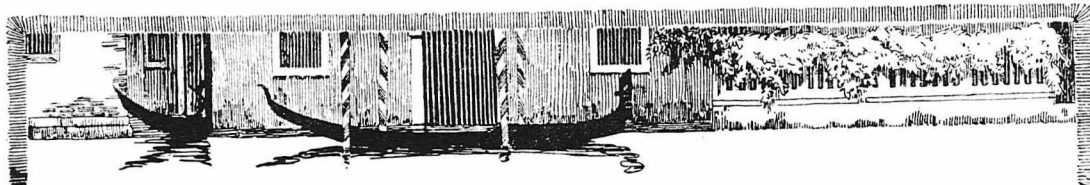

ΜΙΑ ΒΕΝΕΤΖΑΝΑ ΠΟΥ ΕΚΥΒΕΡΝΗΣΕ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

Η ΣΑΦΙΓΙΕ ΣΟΥΛΤΑΝΑ

Μία αληθινή ιστορία έρωτας και αυλικών ραδιουργιών. Οι Ίταλκι στ' Ανάκτορα τών Σουλτάνων. Εξομέτες πού πλουτίσεν. Η Άνναμπέλλα Μπάφα από σκλάβια τών πειρατών γίνεται Σουλτάνα τών Τούρκων. Η πονηρή Σαφιγιέ και ο ρόλος τού Κισλάραχ. Όπου μπαίνει στη μέση μία όμορφη Ούγγαρεζιά. Ο μυστηριώδης θάνατος τής Σουλτανουμπέρας. Ο Άρχιευεύχες και η Ούγγαρεζιά στó Βεσπερο, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Α'.
"Αν και από αιώνων η πολιτική τής Ίταλίας εστρέφετο έναντιον τού Τουρκικού Κράτους, οι Ίταλοι υπήρξαν πάντοτε εισπρόσθετοι στην αδήλ των διαφόρων Σουλτάνων. Γιατροί, μηχανικοί, άρχιμουσικοί, κηπουροί κλπ. εβρισαν πρόθυμη υποδοχή στο Γιλδίξ, χάρις στην επιτηδειότητά τους να προμηθεύουν όφρατες γυναίκες στο Μονάρχη και στους πασάδες του. Έπειτα, οι τυχοδιώκται αυτοί Ίταλοι δέν είχαν καμιά δυσκολία ν' άλλαξοπισθήσουν, και οι Τούρκοι βραβεύοντες τήν προθυμία τους αυτή, τους έφορτωναν μέ πλούτη και άξιώματα. Κατά τό 1502 ο Γενουάτης άρχιμυσθησικός Μενασίνο, έπαίξε ως έμποκόμος τού Σουλτάνου Βεζιάστ, όλο παντοδυνάμιο εύνοούμενο. Έπίσης κατά τόν 17ον αιώνα οι Ίταλοι άρχιμυσθησικοί έκχυροχούσαν στην Τουρκία. Ο Γενουάτης άποστάτης Τσιζάλια, ο γνωστός μέ τό τουρκικό τόν όνομα Σινάν Πασάς, έγινε Βεζιάς και γαμπρός τού Σουλτάνου. Έπληρε γυναίκες δύο διαγεγονές τού Σουλεϊμάν τού μεγάλου, τών όποιων η μητέρα, η πλουσιωτάτη γυναίκα τής εποχής τής, έθυσιασε έκατομμύρια για να παντρέψη τό κορίτσια τής μέ τόν παντοδύναμο αυτόν άποστάτη...

Ένας άλλος Ίταλός, πού άρνήθηκε τήν πατρίδα του και τήν πίστι του, υπήρξε ο Πάτσι από τήν Άγκώνα, γνωστός ως Χαλή Πασάς. Για άμοιβή τής άλλαξοπιστίας του, ο Σουλτάνος Μουράτ ο Δ' τού έδωσε μία από τίς φρασιότερες κόρες του γυναικά. Η γιορτές τού γάμου αυτού έγιναν μέ μνημόνη δουλιτέλεια και ποικτή. Η εργασιές τού Διανίου και τής Υψηλής Πύλης έκάτηκαν για μία βδομάδα. Έπί τρεις ημέρες οι Ουλεμάδες και οι υπάλληλοι τού Κράτους έφείλοντο μ' έξοδα τού Δημοσιου και έφιλοδορούντο μέ τά σπανιότερα προϊόντα τής Οθωμανικής ζαχαροπλαστικής. Μπροστά από τή γαμήλιο συνοδεία έπιγυαν τρακόσιοι δούλοι, κρατούντες κλάδους δάφνης, από τούς όποιους έκρέμονταν πολύτιμα όσπρα. Έπί τρεις ημέρες σαράντα εύνοικοι και τρακόσιες σειρές μουάριμα μετέφεραν τήν προία τής νύφης στο μέγαρο τού Πάτσι, στον όποιον ο Σουλτάνος έμέτρησε τρακόσιες χιλιάδες δοκιάτα για προία!

Τέλος, η νύμφη παγκραπέσσα ώδηγήθη στο παλάτι τού γαμπρού, καθισμένη σε άλογο πλουσιωτάτα στολισμένο, με τή σέλα του γεμάτη κοσμήματα άνεκτιμής αξίας!

Τά χρόνια εκείνα ήταν χρυσή εποχή για τούς άρχιμυσθησικούς Ίταλους τού Βοσπόρου. Η κυριαρχία τους βίωσε έκκορυφώθη από τόν καιρό πού ανέβηκε στο θρόνο τής Τουρκίας μία Ίταλίδα η καλύτερα μία Βενετσιάνια. Θά διηγηθώμε τή ζωή και τά φοβερά κατορθώματα τής ξένης αυτής Σουλτάνας.

***

Τήν άνοιξη τού 1563, μία Βενετσιάνικη γαλέρα, ταξειδεύοντας για τήν Κέρκυρα, έπεσε στά χέρια Άλγερινών πειρατών. Οι επιβάτες και τό πλήρωμα έσπλαθώθηκαν, γιά να πουληθούν δούλοι στα διάφορα άνηρωποτάρα. Άνάμεσα σ' αυτούς ήταν και μία όμοια κοπέλλα, ως δώδεκα χρονών, η Άνναμπέλλα Μπάφα, κόρη τού Ένετου Διοικητού τής Κερκύρας, από παλιά άρχοντική οικογένεια πού έδωσε στρατηγούς και ποιητές στην κοινωνία. Κι' έτσι η όμοια Βενετσιάνια, άντι να φτάση στην Κέρκυρα, πουλήθηκε σκλάβια στο χαρέμι τού πρίγκιπα Μουράτ, διαδόχου τού Τουρκικού Θρόνου...

Φαίνεται όμως ότι αυτό δέν τής κατοράνησε πολύ. Μόλις αντίκρυσε τό νεαρό Διάδοχο, τού χαμογέλασε μέ τέτοιο νάζι πού τόν ξετρέλλανε. Η Άνναμπέλλα ήταν λυγρή κι' άσπρη σαν κρίνος, μέ

θαμιάσια ξανθά μαλλιά και μπλε μάτια, σαν τίς ζωγραφισμένες παντόνες τού σωματωπότη τής καλλιτέχνη Γκιουστάνο Μιντερελίνα. Άνιωτός και άμοιβαίος έρωσ ανέθεσε τό Μουράτ και τήν κόρη αυτή, τήν όποία από σκλάβια άνήρωσε στη θέση τής νόμιμης γυναικάς του.

Και τά γεγονότα ξετυλίχτηκαν πειά γοργά. Ο Μουράτ ο Δ', άφοι έσφαξε η έτινξε πέντε άδερφούς του, γίνιμε Σουλτάνος. Η Βενετσιάνια άλλαξε πρόθυμα τήν πίστι τής κι' όνομάστριε Σαφιγιέ (΄Ασπλη). Έξασκούσε δε τόση έπιρροή επάνω στον άντρα τής, ώστε ο Μουράτ δέν έτολιμούσε να πάρη και άλλη γυναίκα στο χαρέμι του, πρима πρωτοφανές στα χρονικά τού Γιλδίξ...

Μητέρα τού νέου Σουλτάνου ήταν η Νουρμπανού (Φωτεινή γυναικά). Κατά τίς Τουρκικές παραδόσεις, η Σουλτανουμπέρα έθεωρείτο η πρώτη γυναίκα τής Τουρκικής Αυλής και αυτή διηθινη τής έσωτερική τής ζωή. Άλλ' η Ίταλίδα Σουλτάνα δέν μπορούσε να τό ανεχθή αυτό και σιγά-σιγά, μέ διάφορες τρικολοδιές, παρηκώσιες τήν πεθερά τής, τής έπληρε κάθε έξουσία.

Έν τούτοις, η Νουρμπανού δέν ήταν από τίς γυναικες εκείνες πού υποχωρούν εύκολα. Τό μίσος τής Σουλτανουμπέρας γιαντώθηκε θανάσιμο, αλλά και η Σαφιγιέ μισούσε πολύ τήν πεθερά τής... Η κρυφή αυτή έχθρα προκάλεσε για πολήν καιρό μία φαγομαρία πού δέν ξεδιηλώντο σε λόγια, αλλά σε άπιστευμένες δολοπολιές και ραδιουργίες πού ξεφύριαν η δύο αντίπαλες γυναίκες, ποιά από τίς δύο να επικρατήσει.

Η Σουλτανική Αυλή είχε διαρθεθεί εξ αίτιας τους, σε δύο μεγάλα κόμματα. Τη Σουλτανουμπέρα επιστήριζε φανατικά ο Μέγας Βεζιάς Ζιαδός, γαμπρός τού Σουλτάνου. Η Σαφιγιέ είχε όργανο και συμβουλάτορα στον άντρα της τόν Κισλάραχ (Άρχιμυσθησικός), τού όποιου τίς εκδιουλεύσεις είχε έξασφαλίσει μέ πλούσια δώρα.

Πολλές φορές, ο Σουλτάνος Μουράτ Δ', έχότανε σε δύσκολη θέση. Κάποτε μάλιστα ώμολόγησε ότι τού ήταν πολύ εύκολότερη η διοίκηση τού άπεράντου Κράτους του, παρά η διοίκηση τού χαρεμιού του.

Σεβότανα βέβαια πολύ και λάτρευε τή μητέρα του, αλλά δέν μπορούσε να λυρωθή κι' από τή γοητεία, από τή γλυκεία τυραννία πού έξασκούσε στην ψυχή του η όμοια Ίταλίδα. Η Σαφιγιέ ήταν τότε τριάντα έτών. Έλαπιε στο άνδρα δίης τής ώμορφιές τής. Μέ δύο λόγια είχε βρει τό σφιγμό τού Σουλτάνου, τόν όποιον και άγαπούσε.

Ο Μουράτ έκανε πολλές προστάθειες να συμβιβασί τις δύο έχθρες, άλλ' οι κόποι του πήγαν χαμένοι. Όταν, αναμνησμένος από τά δάκρυα τής μητέρας του, τολμούσε να κινή παρητηρήσεις στη γυναίκα του, η Ίταλίδα άνοιγε τό δολοσταίο τής γυναικαίας πονηρίας και χρησιμοποιούσε όλα τής τά όπλα :

Νάζια, δάκρυα, φοβέρες δι' αυτοκτονήση, και έν ανάγκη κατέφευγε στην... ψευτολοποθιμία. Τό τελευταίο αυτό όπλο έφερε πάντοτε τό άποτέλεσμά του!... Τρομαγμένος τότε ο Σουλτάνος, άπελοπισμένος, έφώναζε τίς δούλες να τόν βοηθήσουν να ξελιποθιμήση τή Σουλτάνα τής καρδιάς του. Στο μεταξύ αυτό η λαμπρόνη Ίταλίδα, παρακολουθώντας μέσ' από τά μυσόλειστα βλεφάρη τής κινήσεις τού άντρα τής, σκεπτότανε τούς όρους, από τούς όποιους θά τού υπέσχετο δι' δέν θ' αυτοκτονήση! Και οι όροι τής Σαφιγιέ ήταν πάντοτε δώρα, κοσμήματα, και μόνον τέτοια, γιατί η Ίταλίδα, πού είχε καλά ψυχολογήσει τό Μουράτ, ποτέ δέν τού εξήτησε να δεχτή,

Μουράτ ο Δ'.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΒΡΙΤΑ ΚΑΙ ΑΒΑΝΥ

ΤΟΥ ΙΝΔΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΒΙΡΑΝΤΖΕΝΑΤΑ

ΑΒΡΙΤΑ.— Έλα μαζί μου, αγαπημένη Άβανύ. Πάμε στις Ισκιερές Όχθες του Γάγγη να λουσούμε κι' οι δυο μέσα στα χρουσταλλένια νερά του...

ΑΒΑΝΥ.— Πώς τολμάς να μου μιλάς έτσι, Άβριτά; Δεκατέσσερες μόνον άνοιξεις έχω δει ν' ανθίζουν ως τώρα. Είμαι μικρή άκόμα, Άβριτά. Τι λόγια είν' αυτά που μου λές;...

ΑΒΡΙΤΑ.— Έχεις την ηλικία του έρωτα, Άβανύ!...

ΑΒΑΝΥ.— Όχι, θέλω να στολιστώ άκόμα μιá φορά στην γιορτή του Βράχμα με τó στεφάνι της παρθενιάς, που πλέκεται από πράσινα χορτάκια και με τά μισανθισμένα λουλούδια λωτού. Τι θέλεγαν ή συντροφισσές μου, άν πήγαινα μονάχη να λουτώ μ' ένα βουσό!...

ΑΒΡΙΤΑ.— Έλα να πάμε στα Ισκιωμένα δάση και θά σου φάω ένα ήμισυ ποτό ζεστιασμένο για χάρη τών καλών πνευμάτων του θεοσοφί...

ΑΒΑΝΥ.— Ω, πάψε να μιλάς... Δεν θέλω ν' άκούω τή μαγειρή σου φωνή... Θέλω να μείνω άγνή στο σπίτι του πατέρα μου και να μπορώ παρθένα στο σπίτι του συζύγου μου...

ΑΒΡΙΤΑ.— Δεν άκουσες λοιπόν ποτέ σου, μέσα στην ήσυχία τής νύχτας, τó θροσερό άγέρι τών κοιλιάδων του Χανναμιάρ να σου ψιθυρίζει λόγια έρωτικά;

ΑΒΑΝΥ.— Έπέντοσα τ' αυτά μου και τó άκουσα.

ΑΒΡΙΤΑ.— Δεν είδες λοιπόν ποτέ στ' όνειρό σου τó πρόσωπο ζεγυγμένο που θ' αγαπήσεις;

με όποιοδήποτε τρόπο, άσέβητο στη μητέρα του, και να την ταπεινώσει. Η Σουλτανομητέρα, έπειτα από μακρούς άγώνες, έκατάλαβε ότι ένόσω διακοσούς ó έρωσ τού γιου της για τήν όφραία 'Ιταλίδα τίποτε δεν είχε να ελπίσει πειά. Κατέγραψε λοιπόν στη Μάγισσά της— μιá παικτόνηρη Έθραία— και σ' ένα Άστρολόγο, που της τόν είχε στείλει ó σύμμαχός της Μέγας Βεζύης Ζιαβούς...

Έπειτα λοιπόν από πολλές σκέψεις, ή Σουλτανομητέρα έβαλε σε ένέργεια τó άκόλονθο στρατηγόμα :

Παρέλαβε κρυφά στο ιδιαίτερο διαμέρισμά της μιá νεαροτάτη Ουγγαρέζα, άληθινό θαύμα καλλιών, που της την είχε στείλει ó Βεζύης Ζιαβός. 'Η Ουγγαρέζα ήταν δασκαλεμένη νά γοητεύη με κάθε τρόπο τó Σουλτάνο.

Όταν λοιπόν ó Μουράτ έπληγε να έπισκεφθί τή μητέρα του, ή Νουρμπανού του παρουσίασε τήν άβρη Ουγγαρέζα. 'Ο Σουλτάνος τήν εύρηξε έξαιρετικά ένδιαφέροντα και ή Σουλτανομητέρα άρχισε να έλπιεί ότι θά κατώρθωνε να ύποκαταστήσει στην καρδιά του γιου της τή Σαργιέ με τή νεώτερή της πανέμορφη Ουγγαρέζα.

'Αλλ' ή πανούργα 'Ιταλίδα δεν κοιμότανε. Έμαθε τó στρατηγόμα της πεθεράς της, έκατάλαβε ότι αυτή τή φορά κινδυνεύει, άγούρισε, και άπεράσισε να γλιτώσει μιá για πάντα από τή αντίπαλό της. Έκάλεσε λοιπόν τόν άφοσιμένο της Κισλόραγα, συννενοήθηκε μαζί του και ή ύπόθεσις τέλειεσε έτσι.

Ένα πρωί διεδόθη στα Σουλτανικά Άνάκτορα, ότι ή Νουρμπανού πέθανε άξαφνα, ενώ έπινε τόν άρωματώδη καφέ της!...

Μισή ώρα μετά τó θάνατο της Σουλτανομητέρας, ó Κισλόραγας έμπήκε στα διαμερίσματά της, βοήγη τήν όμορφη Ουγγαρέζα και της έλε :

— Κατά διαταγή της Σουλτάνας Σαργιέ, έτοιμάσου να με άπολουθής!

— Πού θά πάμε; ρώτησε έντρομη η Ουγγαρέζα.

— Ας πάμε τó μύθος, όταν θά βγει από τó Σεράι, άπάντησε ó Άρμεινοχός.

Στό άκόλονθο φύλλο θά ιδούμε τή συνέχεια τών δραματικών αυτών γεγονότων και τó τέλος της 'Ιταλίδας αυτής Σουλτάνας.

ΑΒΑΝΥ.— Έκανα τήν προσευχή μου και τó είδα.

ΑΒΡΙΤΑ.— Ποιάς λοιπόν είν' εκείνος που διάλεξε ή καρδιά σου; Γιατί δεν έρχεται να σου μιλήσει με τή γλώσσα τών έρωτευμένων;

ΑΒΑΝΥ.— Και πώς σου έλετε πως δεν μου μιλήσει άκόμα μ' αυτή τή γλώσσα;

ΑΒΡΙΤΑ.— Άκολουθώ πάντα τά βήματά σου και μόνος έγώ ως τώρα σούχω πη πάς είσαι όφραία. Τήν εικόνα μου λοιπόν έλες ή καρδιά σου στ' όνειρό της;

ΑΒΑΝΥ.— Δεν μπορώ να σου άπαντήσω, Άβριτά.

ΑΒΡΙΤΑ.— Γιατί με περιφρονείς; Καμιά άπ' τίσ συντροφισσές σου δεν βρέθηκε ως τώρα πού να μη ζήλεψε να πάρη από τά χέρια μου τó «τάλυ» (*) και να φάη ψημένο ρίζι, κάτω από τήν ταράτσα του σπιτιού μου.

ΑΒΑΝΥ.— Δες τή νύχτα που προχωρεί... Άφρησέ με να φύγω. Τά πνεύματα τών δασών, βλέπόντάς μας μαζί, θ' άρχισουν να μάζε περιπαίζουν με γίλια λόγια πειραχτικά.

ΑΒΡΙΤΑ.— 'Ός τώρα σ' έλεγα όφραία Άβανύ. Άπό δω και πέρα θά σε λέγω σκληρή Άβανύ. Μή γιατί περιφρονείς τόν έρωτά μου; Δεν άβρη αυτού τού μονοπατιού βρίσκεται τó σπίτι μου, χτισμένο στις όχθες μιάς δεξιαμένης. Μέσα στα νερά της παίζει ένα ζευγάρι μαφών κινκων. Έλα... Θέλεις να σου τούς χαρίσω;

ΑΒΑΝΥ.— Πώς, βράξες τó βέβηλο χέρι σου στη ζώνη μου; Δεν φοβάσαι τήν όργη μου; 'Α, όχι... Πέφτω στα πόδια σου... Άκουσε τίς ικεσίες μου... 'Η νύχτα με τρομάζει... Πήγανέ με ως τó σπίτι μου και τότε θά πιστέψω άληθινά πως μ' αγαπάς.

ΑΒΡΙΤΑ.— Πάμε... Μή ξερε τó πως για τελευταία φορά άκούεις άποψη τή φωνή μου... Θα πέθανω, Άβανύ!... Στο σπίτι του πατέρα μου είμαι μόνος μου και δεν έχω παρά αυτόν για να μου κλείσει τά μάτια... Σε λίγο θ' άκουστή μιá κρυανή άτελειωμένη κι' ó γέρος μου, όμοιος μ' έλέφαντα που έχασε τó μικρό του, θά θρηνολογή κοντά τού πεθαμένου παιδι του...

ΑΒΑΝΥ.— Θέλεις λοιπόν να πεθάνεις;

ΑΒΡΙΤΑ.— Θα στύνω άπάντα σου γαλή μου τó φαρμακερό ένθος εκάπλας και θ' άρχισή για μένα μιá νύχτα χωρίς άγνή...

ΑΒΑΝΥ.— Δεν θά τó κάνης αυτό ποτέ...

ΑΒΡΙΤΑ.— Θα πάω να μαζέψω τ' άνθη τού εκάπλας άποψη κίλιας, τήν ώρα που ή Σελήνη θ' άνειανή σιωπηλά στον ούρανο...

ΑΒΑΝΥ.— Όχι, όχι, μήν τó κάνης... Σ' αγαπώ! Δέχομαι να πάω από τά χέρια σου τó «τάλυ» και να φάω ψημένο ρίζι κάτω άπ' τήν ταράτσα του σπιτιού σου. Δεν θέλω να πεθάνεις...

ΑΒΡΙΤΑ.— Κλαίς, Άβανύ; Άφρησέ με να πω μ' ένα φιλι τά μαργαριτάρια που πέφτουν από τά μεγάλα βλέφαρά σου...

ΑΒΑΝΥ.— Φοβάμαι!...

ΑΒΡΙΤΑ.— Άβανύ, γιατί τρέμεις μέσ στην άγκαλιά μου; **ΑΒΑΝΥ.**— Λυπήσου με, άφρησέ με!...

ΑΒΡΙΤΑ.— Νά, πάρε αυτά τά θεριά φιλιά. Είνε για σένα, Άβανύ... **ΑΒΑΝΥ.**— Πού να κρυφτώ; Πού να κρυφτώ;

ΑΒΡΙΤΑ.— Μή φοβάσαι τίποτε... **ΑΒΑΝΥ.**— Σου λλογοίζω τόν πατέρα μου... Άφρησέ με!...

ΑΒΡΙΤΑ.— Άσε, πολυαγαπημένη μου, τ' όφραίο κορμί σου να λυγισή κάτω άπ' τó σφιχταγχαλισμένο μου...

ΑΒΑΝΥ.— Πάει ή ζώνη μου!... Άλλοιμονό μου!... Άλλοιμονό μου!...

ΑΒΡΙΤΑ.— Μήν κλαίς, αγαπημένη μου... Πάρε τώρα τó πρώτο φιλι άπ' τόν άντρα σου!... Είσαι γυναίκα μου πειά, Άβανύ... Είσαι γυναίκα μου!...

ΒΙΡΑΝΤΖΕΝΑΤΑ

(*) «τάλυ» γαμήλιο δώρο, εύλογη μένο από τó Βράχμα.

